

סוללים דרך

בונים חירות תודעתית

מאמרי השבוע
י"ד - י"ח אלול
ה'תשפ"ה

תוכן עניינים

א על שוויון בפני החוק, הצבת גבולות ואמירת אמת 4

ב אוכלי מוות משיחיים? 7

ג בעקבות חיסול צמרת החמאס 10

מי אנחנו?

'סוללים דרך' הינו מיזם העוסק בתודעה והסברה שהחל לפני מספר שנים לאור הצורך להבין את המתרחש במרחב הציבורי באופן ענייני, ללא משוא פנים ומתוך שיח בוגר ומקצועי.

לאט לאט הצטרפו למיזם אנשים רבים, עד שכיום הקהילה הגיעה לכ-17 אלף חברים (!) שמקבלים מאמר בכל יום.

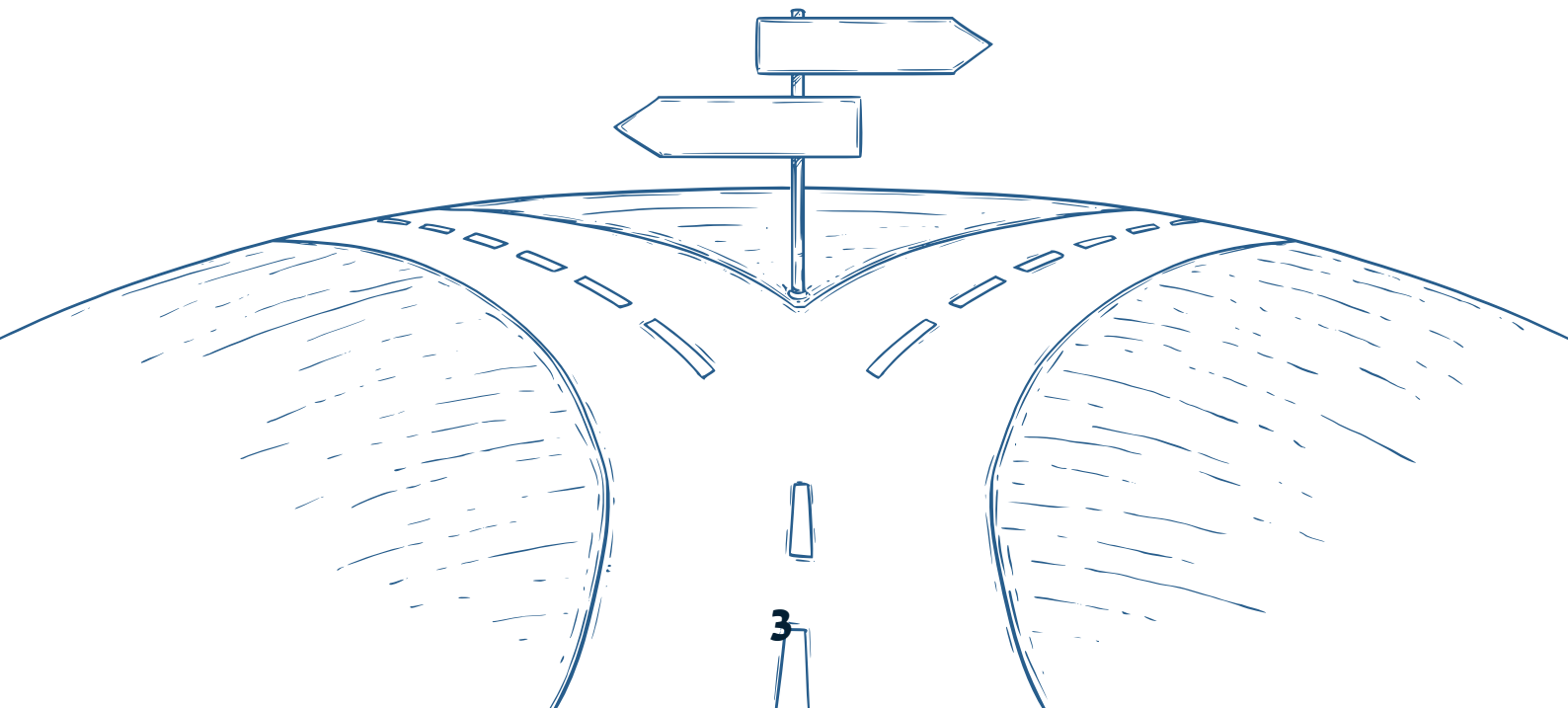
ב'סוללים דרך' אנו נוהגים לומר ש'אין לך דבר פרקטי יותר מתיאוריה טובה'.

כלומר, המיזם מאפשר לתחושות האינטואיטיביות הפשוטות של רבים, לעבור מתחושות בטן להמשגה ברורה ולתודעה סדורה. רק אדם בזה הופך להיות 'אקטיביסט' מדויק הפועל בהתאם לרוח לאומית, ציונית ויהודית.

אנו משתדלים לסקל את אבני הנגף מנהר החיים הישראליים על מנת לסייע בענווה לספינה הלאומית לנוע בבטחה ובגאון.

תגובות: ooffice@solelim-derech.co.il

להפצת החוברת: דניאל 052-757-5290

על שוויון בפני החוק, הצבת גבולות ואמירת אמת

ד"ר צביקה מור

במסכת אבות (ג, ב) נאמר: "רבי חנינא סגן הכהנים היה אומר: הווי מתפלל בשלומה של מלכות, שאלמלא מוראה - איש את רעהו חיים בלעו".

ה'מלכות', או המדינה, שומרת על הסדר החברתי באמצעות חוקים ותקנות, הנדרשים כדי לרסן את בעלי המידות הרעות החיים בכל חברה אנושית.

החוקים והתקנות דורשים סטנדרט התנהגותי שווה מכל אנשי החברה ואינם מתחשבים ברקע ובנסיבות האישיות של האדם, שאם לא כן - תיחרב החברה; כי למי אין חסכים, נסיבות כלשהן ומידות שליליות?

אולם הכרחיות הטלת האיסורים והתקנות על החברה אינה פוטרת אותה מתיקון יחידה.

ההרתעה החשובה והנצרכת אינה באה במקום החינוך והטמעת הערכים החיוביים. לשם כך חייב להיות מנגנון נוסף, שייעודו הוא חינוך ותיקון של אלה שפשעו או מעדו, ובקרה עליהם.

בזמנו העיר חבר הכנסת שמחה רוטמן, יו"ר ועדת חוקה, חוק ומשפט, שאין על הדין הפלילי לחול על מחבלים, משום שלעומת אזרחי ישראל, איננו אחראים לתיקונו וחינוכו של האויב.

לעומת הנוקשות ההכרחית של מנגנוני ההרתעה והענישה, מנגנון התיקון דורש גמישות, הקשבה, הבנה, הכלה ורכות כלפי מי שפשע או מעד, ובעיקר אמון בטוב שבאדם.

בספרו "המרדף אחר צדק קוסמי" מתאר תומס סואל את אחת ההשלכות של החתירה האובססיבית לשוויון, שהיא "פיתוח גישה לא שיפוטית כלפי אמונות והתנהגות".

התרבות הפרוגרסיבית נטלה מהעולם את ההבחנה בין אמת לשקר, עד כדי כך שכביכול הכל אמת והכל טוב, כי 'כל אחד והאמת שלו'.

בכך היא נטרלה את יכולת השיפוט של האדם כלפי כל עוולה ורוע. אם אין קריטריון לאמת, לטוב ולרע - כיצד אפשר לשיפוט מישהו? הרי כל השיפוט מיוסד על ההבחנה בין טוב לרע, בין אמת לשקר ובין עובדות לבדותות!

כך יצרה התרבות המערבית שני חולאים ממאירים: הכשירה כל פשע ועוולה, ופיתחה בחברה 'מבט טיפולי' כלפי עבריינים.

שימו לב שב'מילון התקינות הפוליטית' של הפרוגרס נעשה שימוש רב וקבוע במילים 'אני לא שופט אותי'. מי שמתבטא כך נחשב נאור ומוסרי.

”
אין על
הדין
הפלילי
לחול על
מחבלים,
משום
שלעומת
אזרחי
ישראל,
איננו
אחראים
לתיקונו
של
האויב

”
**מעשה יש לכל
אזרח כלי נשק
חדש נגד החוק:
החמלה שהחוק
חייב לגלות כלפיו.
החמלה היא
הקריטריון**

באופן הזה אי אפשר להעביר ביקורת על שום מעשה שאינו מוסרי, אם ההסבר לו הוא: חשתי בודד, מסכן, קורבן, מדוכא, אומלל וכדומה.

כך גם אמרה לי מראיינת באחד הערוצים הגדולים, כתגובה לחסימת עורק תחבורה ראשי באמצעות שריפת צמיגים על הכביש והשחתתו: **"אפשר להבין אותם, החטופים נמקים במנהרות והממשלה לא הולכת לעסקה"...**

את המבט הטיפולי יש להשאיר לאנשי מקצוע בתחום הטיפול, כשהם בחדר הטיפול. ברגע שיוצאים לפרהסיה, לחיים הסואנים ולמלחמת היצרים, דרושה עמדה תקיפה של חוק וסדר, אחרת "איש את רעהו חיים בלעו" כמאמר המשנה. ולא משנה מה הם צבע עורו של האדם, אמונותיו, לבושו, מקום מגוריו והאם אביו שירת בפלמ"ח, השתייך לתנועה הקיבוצית או 'סתם' עלה ארצה מארצות המגרב.

שימו לב לטיעון המסנגר על פורעי החוק: **"אפשר להבין אותם"**. מה שהם עושים הוא רק תוצאה של כאבם הרב על מצב החטופים. **כלומר, מעשה יש לכל אזרח כלי נשק חדש נגד החוק: החמלה שהחוק חייב לגלות כלפיו. החמלה היא הקריטריון.** אולי זו הנצרות בת אלפי השנים הטבועה כה עמוק בתרבות המערבית, הקובעת כי בהתנגשות בין כאב אישי ובין החוק - החמלה הנדרשת מכריעה לטובת הכאב האישי ומתירה כל רסן. **בהיעדר קריטריון לאמת, הצדק יהיה עם מי שייתפס כחלש וכמקופח - זה שראוי יותר לחמלה.** וזה, כמובן, איננו צדק. זוהי דוגמת בלהות למטרה הראשית והיסודית של הפרוגרס: פירוק כל מבנה חברתי בעולם.

נגד הרוח הרעה הזו יש לעמוד איתן ולהגיד את האמת ללא פחד ומורא מעל כל במה, ולהיות מוכנים לשלם מחירים. באופן הזה, אפילו מיעוט בחברה יכול להציל אותה מאובדנה. **הבמה של 'סוללים דרך' עומדת בחוד החנית של המאבק הזה, ובעז"ה נעשה, נתמיד וננצח.**

אי אפשר לסלוח על מעשים שכאלה גם לא תמורת כסף רב ויוזמות חברתיות כאלה ואחרות. **כסף לא יכול לקנות אותנו.**

בימים האחרונים, עם פרסום הכתבה בערוץ 24, התברר שוב המובן מאליו - 'אחים לנשק' ותנועות סרבנות נוספות הובילו במישרין לאסון שמחת תורה התשפ"ד.

כל שותפיהם לדרך, כל אלו שנפגשו איתם לפני שחזרו בהם, שלא מחו כנגדם ושישבו איתם ל'מעגלי שיח' - טעו קשות בניווט. הם לא קראו נכון את המפה. וכחברה שכך פעלו בה, עלינו לעשות חשבון נפש אם אנו חפצים בתיקון אמיתי.

ההימנעות מטובת ההנאה הזו אולי פגעה בי, אך היא נעשתה בלב שלם השווה כל הון שבעולם. שום תרומה כספית לא תוכל לכפר על העוול ושום כסף לא ינצח את האמונה הגדולה בעם ישראל ובחירותו.

”
כל

**שותפיהם
לדרך, כל
אלו
שנפגשו
איתם לפני
שחזרו
בהם, שלא
מחו כנגדם
ושישבו
איתם
ל'מעגלי
שיח' -
טעו קשות
בניווט**

אוכלי מוות משיחיים?

בן יעקב סבו

א. "אתם והם אותו דבר רק משני צדדים שונים. הם הורגים בשם א-להים וגם אתם נלחמים בשמו"

החייל
הישראלי
כל כך
מקדש את
החיים, עד
כדי כך
שהוא יוצא
בגבורה
להילחם
בכל אויב
ובכל רוע
המאיים
עליהם,
והוא אף
מוכן, אם
יצטרך,
לחרף את
נפשו לשם
כך. אך זה
לא מכח
כמה שהוא
מקדש את
המוות,
אלא מכח
כמה שהוא
מייקר את
קדושת
החיים

כך הטיח בי פעם אדם מפגין באמצע הרחוב, בעודי מהלך עם מדים וכיפה. האמנם קמפיין 'אוכלי המוות' תפס כל כך חזק, חשבתני? ובאמת, מה הוא ההבדל הכל כך גדול בינינו לבין אויבינו? האם מסירות הנפש שאנו כל כך גאים בה והיא חלק מסוד קיומנו, דומה במשהו למסירות הנפש של האויב? ואולי אדרבה, מסירות הנפש שלו כאשר הוא הולך להתאבד בוודאות, אולי אפילו יותר גדולה משלנו?

למרות שלאינטואיציה הפשוטה והבריאה של כל אחד מעם ישראל יש וודאות בתשובות לשאלות הללו, בכל זאת רציתי לתמלל לעצמי את הדברים באופן ברור.

ב. הערצת המוות לעומת קדושת החיים

פעם שמעתי סיפור על קצין שהגיע לרב הגאון מרדכי אליהו, וסיפר לו שהוא וחייליו מוכנים למסור את הנפש שלהם על עם ישראל. "עשה לי טובה" ביקש הרב הגדול, "לפני שאתה מוסר את הנפשות של חייליך, עדיף שתמסור את אלו של האויב!". באמת, חייל ישראלי, שלא כמו מקבילו האסלאמי, יוצא להילחם שלא על מנת למות, אלא שהוא מוכן למסור את נפשו אם יצטרך לכך. אך לא בכך נמדדת קומתו של החייל היהודי לעומת הערבי. ההבדל נעוץ דווקא **במניע** להילחם עד מסירות הנפש. כמו ההבדל בין פעולת רוצח לבין רופא מנתח. האחד לוקח חיים ואילו השני מציל, ושניהם עושים זאת על ידי פעולת חיתוך בבשר החי. באסלאם ישנה הערצה עיוורת דווקא למוות. במוות עבור האסלאם אדם נהיה "שהיד" (בעברית "עֵד") למציאות אללה. המוות הוא מבחן האמונה העליון של המוסלמי. כך מצהיר הקוראן. כך חי האסלאם. **המוסלמי במובן מסוים מוסר את נפשו על 'קדושת' המוות.**

ואילו עם ישראל, כמו שרמז הרב אליהו, מאז ומעולם קידש את החיים. החייל הישראלי כל כך מקדש את החיים, את חיי משפחתו, את חיי עמו, עד כדי כך שהוא יוצא בגבורה להילחם בכל אויב ובכל רוע המאיים עליהם, והוא אף מוכן, אם יצטרך, לחרף את נפשו לשם כך. אך זה לא מכח כמה שהוא מקדש את המוות, אלא מכח כמה שהוא מייקר את קדושת החיים.

”
רק מי שמבין את
תכלית המלחמה
שלנו ברוע, יוכל
להחזיק ראש, לא
יפול לחולשה, לא
לרגשנויות, ולא
לשום מניפולציית
אויב, ובסוף - ינצח

למות על קידוש השם' אם כך, איננו מבטא ריצה עיוורת ומטורפת אל המוות, כי אם מסירות
נפש למען החיים. חיי הפרט, חיי הכלל, וחיי הנצח, מסירות הנובעת מכוחה של אחריות גדולה
ואהבה עצומה.

ג. על מה אנו נלחמים?

לאחר שמתחדדת הידיעה ומופנמת ההבנה בהבדל בינינו לבין אויבינו, אז מתבהרת תכלית
מלחמתנו.

אין אנו נלחמים בבני אדם הדומים לנו.

אין אנו פוגשים מעבר לגדר תרבות השווה לנו.

אין אנו מתמודדים שם מול אמונה הקרובה לאמונתנו.

אנו נאבקים בכל כוחות נפשנו - נגד הרוע.

הרוע הזה ינצל כל חולשה שלנו, חולשה פיזית, חברתית ותרבותית, כדי להשמיד אותנו. דרך
השבויים, דרך חוקי משפט שרירותיים ומוסר מלחמה מעוות, דרך ליבוי אנרכיה בישראל בשם
'מחאות' מתחלפות בציניות מקפיאת דם. כל בקע וסדק ינסה הרוע הזה להרחיב, והמטרה היא
אחת - השמדת עם ישראל. כיבוי אור האמונה היהודית בעולם.

רק מי שמבין את תכלית המלחמה שלנו ברוע, יוכל להחזיק ראש, לא יפול לחולשה, לא
לרגשנויות, ולא לשום מניפולציית אויב, ובסוף - ינצח.

ד. מוסר מלחמה

"במלחמה צריך לעשות לפעמים מעשים לא מוסריים".

מזדהים עם המשפט הזה?

אם כן, זהו סימן שהפנמנו את המוסר הנוצרי.

המשפט הזה מבוסס על ההנחה הסמויה שהמוסר בהכרח מוגדר כמוסר הנוצרי, בבחינת 'לתת את הלחי השנייה', וכל חריגה מכך הינה דבר לא מוסרי, גם אם לפעמים נצרך.

אולם ההגדרה היהודית למוסר היא 'ניצחון הטוב על הרע'.

במסגרת זו, במלחמה, שלא כמו בימי שגרה מתרחבים גבולות הגזרה. וייתכנו אף פעולות שיגרמו להרג של כאלה שבימי שגרה לא היינו רוצים שייפגעו.

לא בגלל רוע ליבנו, אלא בגלל האויב המר מולו אנו מתמודדים.

וגם אם המציאות הזו אינה מצטלמת יפה לדעת אירופה - היא הדבר המוסרי.

עד שיכרע האויב על ברכיו ויאמר - הפסדתי.

ככל שהמכה חזקה יותר - כך המלחמה נגמרת מהר יותר!

להכניע את הרוע - ולנצח למען הטוב ולמען עם ישראל (שזה בעצם אותו הדבר) - זהו המוסר בהתגלמותו.

ה. יהיה טוב

את הדברים הללו מבינים היום בעם ישראל יותר מאי-פעם בהיסטוריה של המדינה.

התובנות מחלחלות.

מתגברת האמונה בצדקת דרכנו.

האמונה בריבונות העם.

האמונה בקב"ה.

השיבה לשורשים.

מכך אויבינו כל כך מפחדים.

ומכך להבדיל, יריבינו מקרב אחינו כל כך חוששים.

אבל זה קורה, ובעזרת דחיפה קטנה מאיתנו זה אף יקרה קצת יותר מהר.

בעזרת ה'.

”
להכניע
את הרוע
- ולנצח
למען
הטוב
ולמען עם
ישראל
(שזה
בעצם
אותו
הדבר) -
זהו
המוסר
בהתגלמו
תו

בעקבות חיסול צמרת החמאס

אודי בן חמו

א. מול עינינו מתרחשת היסטוריה. לא פחות.

מהתחתית המשפילה והנוראית, ששיאה טבח שמחת תורה התשפ"ד, החל תהליך המצביע על מגמה מתמשכת, עקב בצד אגודל, של יישור גִבְנו השחוח והמצולק וזקיפת קומתנו הלאומית.

ב. המלחמה היא אירוע מתמשך המחייב גבורה, התמדה, עקשנות, קור רוח ויכולת שמירה על דופק נמוך, גם בעליות וגם בירידות. כתבנו זאת לא פעם במהלך המלחמה, והיום שוב קיבלנו תזכורת לכך, לאחר הכאב בשל אירועי אמש.

ג. מדינת ישראל הינה מעצמה העומדת בראש החץ העולמי הנלחם ברוע. זוהי מציאות לאומית שנכפתה עלינו מראשית עמידתנו על רגלינו כעם; וכיום, במאמצים אדירים, אנו לא דוחים את ההתמודדות עם מציאות זו, אלא יכולים לה.

ד. ראש החץ הנחשוני הזה, הנלחם ברוע, מחייב יכולות מבצעיות אדירות, ולא פחות מכך תחכום, שכל, אומץ לב ובהירות מוסרית ברורה, תוך לקיחת סיכונים ואתגרים גדולים, מבית ומחוץ.

ה. בעולם כה מבולבל מוסרית, בו מיטשטשים מושגי טוב ורע ואמת ושקר, מדינת ישראל מציגה לראווה תוכנית עבודה פשוטה: ככה עושים זאת! בלי מלל מיותר. את הרוע משמידים. זאת האסטרטגיה. ראוי להתמוגג מהרגעים המיוחדים הללו. כגודל ההיחשפות לאתגרים, כך מתעצמת השמחה וגדלה.

ו. השאלות המהדהדות בלב - מה יהיה כעת, לאור החיסולים, על החטופים - לגיטימיות.

רק העתיד יענה על השאלות האלו. אבל אי אפשר לקבל החלטה רק לאור התוצאה המיידית. דרוש מבט רחוק, אמיץ ואחראי לדורות. המענה על השאלה "מה נכון לעשות" לא תלוי במה שיעשה כעת האויב המר.

ז. ראוי להודות לכל מי שיש לו חלק בפעולה הזאת. בראש ובראשונה לריבונו של עולם.

ולמקבלי ההחלטות, למתכננים ולמבצעים עצמם. כשאדם או אומה פועלים תוך מיצוי כל יכולותיהם, סיעתא דישמיא מופיעה ממרום להשלמת העשייה.

הוצאת ספרים היא הגדול של עולם הרעיונות, שמתוכו תצמח לאחר מכן מדיניות מעשית ותרבות כוללת שישפיעו על כל המציאות

**החיסול מקרב את
יום השחרור של בני
איתן, כי מי שינהל
את המשא ומתן זה
החוטפים שסובלים
בעצמם במנהרות
ולא מדושני העונג
בקטאר**

ח. במלחמה הזו בולט החיסרון התודעתי-רוחני, לא החומרי. אויבינו מנצלים זאת ומנסים בכל כוחם לפרק אותנו מבפנים, תוך הבלטת מתחים בין שכל לרגש ובין פרט לכלל, מתחים הבאים לידי ביטוי ביחס לחטופים; וברגע הזה אין ראוי יותר מלסיים בדבריו של הגיבור אציל הנפש, חברנו צביקה מור:

"החיסול מקרב את יום השחרור של בני איתן, כי מי שינהל את המשא ומתן זה החוטפים שסובלים בעצמם במנהרות ולא מדושני העונג בקטאר. מתפלל שאזכה לראות את בני ואת כלל החטופים עוד לפני ראש השנה".

אמן ואמן.